

ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಚಾರುದತ್ತರು ಹಿಮದರ್ಶನದ ಒಂದು ಭಾಗವನ್ನು ಬಾರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸಸ್ಯಾಹಾರವೂ ಮುಂದುವರಿದಿತ್ತು.

‘ಅಪ್ಪಯ್ಯನಿಗೆ ಸರಳ ಜ್ಞಾನ ಇಲ್ಲ. ಈ ಹಸಿರು ಬೆಟ್ಟ, ಈ ಜಳಿಯ ಗಾಳಿ, ಈ ಮಾಯದಂತಹ ಮಳೆ. ಈ ಮನೋಹರ ಮಂಜು. ಇಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ದನಗಳ ಹಾಗೆ ಸಸ್ಯಾಹಾರ ತಿನ್ನತ್ವಾರಾ? ಇಲ್ಲಿ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಒಂದು ಭಾರು’ ಎಂದು ಹಿಮದರ್ಶನವನ್ನು ಬಾರು ಮಾಡಿದ್ದರು. ಇಂಗ್ಲಿಷರ ಕಾಲದ ದಷ್ಟ ಇಟ್ಟಿಗೆಯ ಗೌಡೆ, ಮರದ ಹಾನಿನ ನೆಲ, ದಷ್ಟ ಗಾಜಿನ ಕೆಚಿಕಿ ಬಾಗಿಲುಗಳು, ಮಾಡಿನಿಂದ ತೂಗುವ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಬೆಳಕಿನ ದೀಪಗಳು, ಅದರ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳಿಮರದ ಕರ್ಗೆ ಹೋಳಿಯುವ ಹೀಲೋಪಕರಣಗಳು. ಗೌಡೆಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡ ಗಾಜಿನ ಕಪಾಟಗಳಲ್ಲಿ ಜೋಡಿಗೊಂಡ ಮಧ್ಯದ ಬಾಟಲುಗಳು ಮತ್ತು ಬೆಳ್ಳೆಗೆ ಹೋಳಿಯುವ ಲೋಟಗಳು. ‘ಇಲ್ಲಿ ಒಂದಿಪ್ಪು ಅಂಗ್ಲ ಸುಂದರಿಯರು ಬೂಲೆ ನರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ಈ ಸೌಂದರ್ಯ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು’ ಎಂದು ಚಾರುದತ್ತರು ವಿಷಾದಿಂದ ಗೊಣಗುತ್ತಿದ್ದರು.

‘ರಾತ್ರಿ ಮಲಗುವ ಮೊದಲು ಒಂದು ಸುಖವಾದ ಸಂಭಿಂಗ ಇಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಎಂತ ಜೀವನವಯಾ? ಬೆಳ್ಗೆ ಎಷ್ಟು ಒಂದು ಶಿಡಕ್ ಚಾ ಕುಡಿಯಿದ್ದರೆ ಎಂತ ಬೆಳಗು ಅದು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಉಂಟಕ್ಕೆ ಮುಗಿಸಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಶವದ ಹಾಗೆ ಮಲಗಿ, ಸಂಜೆ ಎಷ್ಟು ತೋಟಕ್ಕೊಂದು ಸುತ್ತು ಹೋರಿ ಬಂದು, ಹಜಾರದಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ ಕೇಳುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿದ್ದರೆ ಅದೆಂತ ಜನ್ಮವಯಾ? ಬರೆಯುವುದು ಗಿರೆಯುವುದು ಅದ್ಲಾ ಅನಿಸಿದರೆ ಮಾತ್ರ. ಅಧಿವಾ ನಿಷ್ಠೆ ಬಾರದಿದ್ದರೆ. ನಾನು ಬರೆಯಲು ಶುರುಮಾಡಿದ್ದೇ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಲೈಗಿಕ ನಿರಾಸಕ್ಕಿಂತ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ’ ಚಾರುದತ್ತರು ತಮ್ಮ ಸಣ್ಣದರಲ್ಲೇ ತೀರಿ ಹೋದ ಹೆಂಡತಿಗಿಂದ ಕಾಯಿಲೆಗಳನ್ನೂ ಆಕೆಯ ನಿರಾಸಕ್ಕಿಂತನ್ನೂ ಒತ್ತಿ ಒತ್ತಿ ವರ್ಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ನಾನೂ ನೋಡಿದ್ದೆ. ಉದ್ದಕ್ಕೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೆಚೆಯುವ ಒಂದು ನಾಗರಬೆತ್ತದರೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಅವರು ಯಾವುದರ ಬಗ್ಗೆಯೂ ತಲೆ ಕೆಡಿಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ತಾವಾಯಿತು ತಮ್ಮ ಶಾಲೆಯಾಯಿತು ಎಂದು ತಮ್ಮ ಉರೂಟು ತಲೆಯ ಮೇಲಿದ್ದ ಉದ್ದದ ಜಡೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಾಡಿಸುತ್ತು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋರಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು, ಹೋಗಿ ಬಂದವರು ಕಾಡುದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಹೋಗಿಬಂದ ಸುಸ್ಯಗೆ ಮಲಗಿ ನಿಷ್ಠೆ ಮಾಡಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಬೆಳ್ಗೆ ಎಷ್ಟು ಮತ್ತೆ ಶಾಲೆಗೆ.

ಆದರೆ, ನಾನು ಅವರನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಅವರು ಪಾಶ್ಚಾಯಾ ಬಡಿದು ಉದ್ದಕ್ಕೆ ಮಲಗಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವರು ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದರು ಚಾರುದತ್ತರು ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಕೋಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸುವ ಹಾಗೆ ಇತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ್ತ ಅವರು ಅವರ ಬದುಕಿನ ಹಲವು ಸಂಗಿಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದರು.

ಈಗ ಮತ್ತೆ ಅದೆ ಲೈಗಿಕ ನಿರಾಸಕ್ಕಿಂತ ವಿವರಿಸಬಹುದು ಅವರು ವಿಲಾಸಿನಿಯ ಮುಂದೆ ಮತ್ತೆ ಎತ್ತಿದ್ದರು, ಬಹುತ್ವ: ಆಕೆಯನ್ನು ಕೊಂಡ ಉದ್ದಿಪನಗೊಳಿಸುವ ಉಮೇದಿನಿಂದ ಇರಬೇಕು. ಆಕೆ ಇನ್ನೊನ್ನು ಉದ್ದಿಪನಗೊಳ್ಳಬೇಕು ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ, ಗಂಡ ಶೇಷವುನವರು ಫೋನು ಮುಗಿಸಿ ಬರುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಗಾಜಿನ ಗೌಡೆಯಿಂದಲೇ ಕಂಡಬು. ಕಂಡವಳು ಒಕ್ಕಿಂದು ಇನ್ನೊಂದು ಗುಟುಕು ವಿಸ್ತಿ ಹೀರಿ, ಗಂಡ ಬಂದ ತಕ್ಕಣ ಇನ್ನೊಂದು ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಪ್ರಶ್ನೆ ಒಗೆದಿದ್ದಳು.

‘ಚಾರುದತ್ತರೇ, ನಿಮ್ಮ ಅನುಭವಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರ ನಿಷ್ಪ ಬರೆದಧ್ವ ಕೆಮ್ಮೆ ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ?’

ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಏನೂ ಉತ್ತರಿಸದ ಚಾರುದತ್ತರು ರಸಭಂಗವಾದವರಂತೆ, ‘ಥೂ ಬೋಳಿಂಜಮಕ್ಕಳು’ ಎಂದು ಕುಳಿತಲ್ಪಿಂದ ಎಷ್ಟು ಚಾರುತ್ತಿದ್ದ ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಯಂತನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆರಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು.

ಹಾಗೆ ಅವರು ಎಷ್ಟು ಕಾರುವುದು ಒಂದು ಸಂಕೇತ. ಅವರು ಹಾಗೆ ಎಷ್ಟು ಕೂತರೆ ಅವರ ವಿಸ್ತಿಯ